

підпорядкованих організацій, забезпечує укладання відповідних угод із навчальними закладами тощо.

Служба персоналу має право: а) взаємодіяти із структурними підрозділами органу державної влади, підпорядкованими організаціями, державними органами та органами місцевого самоврядування з питань, що належать до її компетенції; б) одержувати у встановленому законодавством порядку від посадових осіб та іншого персоналу органу державної влади та підпорядкованих організацій інформацію, матеріали та пояснення (у тому числі письмові), необхідні для здійснення покладених на неї завдань; в) за погодженням з керівником державної служби в органі державної влади брати участь у конференціях, семінарах, нарадах та інших заходах із питань управління персоналом; г) на обробку персональних даних фізичних осіб відповідно до законодавства з питань захисту персональних даних для виконання покладених на неї повноважень; д) за дорученням керівника державної служби представляти орган державної влади в інших органах державної влади, органах місцевого самоврядування, на підприємствах, і установах та організаціях з питань, що належать до її компетенції.

Службу персоналу (департамент, управління, відділ, сектор) очолює керівник, який призначається на посаду та звільняється з посади керівником державної служби, крім випадків, установлених законодавством.

ПУЗАНОВА Г. Й.

Міжнародний гуманітарний університет,
доцент кафедри конституційного права та державного управління,
кандидат юридичних наук

ФОРМИ ДЕРЖАВНОЇ ПОЛІТИКИ ІНОЗЕМНОГО ІНВЕСТИВАННЯ

Державна політика іноземного інвестування (далі — ДПІ) є одним із напрямів державної економічної політики, яка, як і інші напрями державної політики, реалізується в визначених організаційно-правових формах. Форма ДПІ — це засоби організації та правового закріплення прийомів, принципів та методів впливу на іноземних інвесторів з метою залучення іноземних інвестицій в економіку України. Основними формами ДПІ є правові та організаційні.

В організаційних формах державного управління реалізується діяльність державних органів по керівництву і управлінню процесами соціальних перетворень, що здійснюються в державі і суспільстві. Ці форми

включають в себе прийняття державно важливих рішень зі стратегічних і тактичних питань, визначення шляхів і засобів їх реалізації, прийняття оперативних заходів впливу при виникненні тих чи інших нестандартних ситуацій. Для вироблення оптимальних варіантів вирішення тієї чи іншої державно значущої проблеми проводяться сесії, засідання, наради, конференції, експертизи, консультації та узгодження, а також інші заходи, що властиві і ДПП. Якщо правова форма передбачає імперативність і формальну визначеність у волевиявленні керуючого суб'єкта, то організаційні форми рухливі, динамічні, припускають зіставлення різних точок зору, дискусії, пошуки компромісів, розгляд альтернативних варіантів, ліній поведінки для досягнення поставлених цілей. Через них матеріалізуються правові форми управління, функціонує механізм реалізації права (Государственное управление : основы теории и организации : учебник. В 2 т. — Т. 2 / Под ред. В. А. Козбаненко. — Изд. 2-е, с изм. и доп. — М. : «Статут», 2002. — с. 36).

Правова ДПП є складовою загальної правової політики та водночас — інвестиційної політики і призначена забезпечити реалізацію економічних завдань за допомогою формування відповідного нормативно-правового середовища іноземного інвестування шляхом організації правотворчого процесу з визначенням пріоритетів спрямованості правового регулювання та системи основних його правових засобів, механізмів та режимів з метою встановлення оптимального правового інвестиційного порядку та залучення іноземних інвестицій. Основним призначенням правової форми ДПП є характерне для державної діяльності юридичне волевиявлення керуючого суб'єкта, яке передбачає настання певних юридично значимих наслідків для іноземних інвесторів.

Особливості правового регулювання іноземного інвестування, роль та значимість іноземних інвестицій для розвитку економічних процесів в Україні та ін., дозволяє визначити іноземне інвестування як самостійний напрям економічної діяльності, який потребує правового забезпечення. Регулювання іноземного інвестування здійснюється за допомогою норм загального та спеціального законодавства. Так, Закон України «Про режим іноземного інвестування» від 19 березня 1996 р. (Про режим іноземного інвестування : Закон України від 19 березня 1996 р. // Відомості Верховної ради. — 1996. — № 19. — Ст. 80), який є спеціальним нормативно-правовим актом, визначає основні види і форми іноземних інвестицій, методи і способи їх оцінки, у ньому зафіксовані загальні гарантії захисту іноземних інвесторів і переведення за кордон прибутків і доходів в іноземній валюті та ін.

Особливістю вітчизняного інвестиційного законодавства є те, що окремі аспекти в інвестиційній сфері, окрім вищевказаного нормативно-правового акту, регулюються також нормами господарського,

податкового, валютного, банківського, фінансового, митного, цивільного й земельного законодавства, правовими актами про приватизацію, підприємництво, інноваційну діяльність, цінні папери та фондовий ринок, концесії тощо. Іноземне інвестування в Україні регулюють понад 130 нормативних актів (Адаптація законодавства України до законодавства Європейського Союзу : стан, проблеми та перспективи [Електронний ресурс]. — Режим доступу : <http://uareferats.com/index.php/referat/details/20727>).

Крім того, важливе значення в регулюванні іноземного інвестування мають норми міжнародного права, які регулюють інвестиційні відносини: двосторонні угоди; договори з міжнародними організаціями; універсальні договори (конвенції), ратифіковані Верховною Радою України. Укладаючи міжнародні угоди держави переслідують наступні цілі: забезпечити ефективну реалізацію прав своїх фізичних та юридичних осіб в іншій державі; держава, яка приймає іноземні інвестиції надає іноземним інвесторам належний захист і гарантії, перш за все, гарантію застосування передбаченого такою угодою режиму для інвестицій, незалежно від змін, що можуть статися в країні-реципієнті, у тому числі і в законодавстві. Однак аналіз міжнародного законодавства вказує на необхідність удосконалення даного напрямку правового регулювання та розширення співробітництва з зарубіжними країнами по інвестиційним питанням шляхом подальшого укладання міжнародних договорів та угод.

Аналіз стану правового регулювання в інвестиційній сфері України свідчить про те, що інвестиційне законодавство потребує подальшого вдосконалення, адже, незважаючи на розгалужену систему правових актів, говорити про цілісну і взаємоузгоджену систему законодавства наразі передчасно. Крім того, необхідно створювати нове інвестиційне законодавство відповідно до міжнародних принципів і стандартів. Таким, чином потребують подальшого вдосконалення як правові, так і організаційні форми ДПП.